

Já to přežiju

BYLO PĚKNÉ SOBOTNÍ odpoledne uprostřed května. S Nell jsme se zrovna chystali vzít plátěné tašky a vydat se na farmářské trhy, když jí z Upper East Side zavolala její matka Peggy. Podal jsem jí telefon.

„Ahoj mami. Děje se něco?“

„Můžeš přijet?“

„Kdy?“

„Teď.“

„Jako hned?“

„Něco s tebou potřebuju probrat.“

Nell obrátila oči v sloup. Když si ji matka zavolala na kobereček posledně, chtěla vyjádřit svou nelibost nad tím, co si Nell oblékla na zásnubní večírek Ellie Houghtonové v Colony Clubu. (Moc černé, moc krátké, moc zipaté.) Pár měsíců předtím jí zase bezodkladně potřebovala připomenout, jak je důležité poslat písemné poděkování všem tetičkám, dokonce i těm, které jí daly k narozeninám ponožky.

Nell se matky mohla zeptat, o co jde, ale nikam by to nevedlo. Pakliže se Peggy rozhodla, že vám něco sdělí osobně, nenapověděla vám ani slůvkem, dokud jste neseděli přímo před ní. A do té doby by to v ní akorát vřelo, její nespokojenost by narůstala a spolu s ní i přesvědčení, že se při výchově musela dopustit nějaké velké chyby. A tak se Nell a její sestra už dávno naučily, že když chce Peggy něco probrat, čím dřív se jí vyhoví, tím lépe.

„Tak dobře,“ kapitulovala Nell a podala mi prázdnou tašku.
„Už jedu.“

NELLINA MATKA A JEJÍ OTČÍM John bydleli na křižovatce Osmdesáté třetí ulice a Park Avenue ve velkolepé budově se dvěma výtahy a čtyřmi portýry. Syté a tmavé barvy, jimiž měli jednotlivé místnosti v bytě vymalované, navozovaly jakýsi dojem morální převahy – přesně té morální převahy, která nám s Nell očividně chyběla, protože v našem jednopokojovém bytě byly zdi omítnuté krémovými či slonovinovými odstíny.

Peggy přišla pro Nell ke dveřím a zavedla ji do kuchyně, kde jí nabídla šálek čaje. Nell mělo okamžitě dojít, že se děje něco mimořádného. Peggy obvykle druhé svými názory na jejich život oblažovala v obývacím pokoji a nikdy ne nad šálkem čaje.

Nell se v metru pokoušela odhadnout, na co si chce její matka postěžovat tentokrát. Na vrcholu seznamu se nacházely děti a to, že se s jejich pořizováním nesmí otálet. Kolem tohoto tématu Peggy kroužila už celý rok, třeba chválila mladé matky s kočárky, které náhodou mýjely na ulici, nebo se jen tak mezi řečí zmínila, že starší sestra nějaké Nelliny spolužačky zrovna utratila majlant za léčbu neplodnosti. Jako kterákoliv dobrá právnička byla i Nell v pokušení naservírovat matce protiargumenty, jenže na ty Peggy nikdy moc neslyšela. A tak i s čajem usedly ke stolku v kuchyni a Peggy se prostě jen obrnila.

„Má se Jeremy dobře?“ začala matka.

„Má.“

„To ráda slyším. A pořád dělá fakta v tom časopise?“

„On je ověřuje, mami. V *Harper's Magazine*.“

„Ano, jistě.“

Tentokrát se Peggy nějak nemohla vymáčkout. Dokonce si nalila druhý šálek čaje.

„Nechceš dolít?“ nabídla dceři.

„Ne, děkuju. Stejně mám radši kafe.“

„Mám ti ho uvařit?“

„Ne, nemusíš.“

„Zabralo by to jenom chvíli.“

„To je dobrý, mami! Tak o co tady jde?“